Ireparabile

de Bogdan Suceavă

- L-aţi văzut pe Mitică ? întrebă şeful, deschizînd uşa de la atelier.

- Era pe-aici, pe sub *Fordul* ăla ruginit, zise Romeo. Nu i-ai zis să lucreze pe burtă ?

Şeful se întoarse spre el:

- Prea mulţi deştepţi pe aici. Într-o zi o să iei în cap cheia aia franceză.

- De ce eu ? se supără mecanicul. Permisul meu de muncă e în regulă. Nu pe mine mă vînează aştia de la agenţie.

Romeo ţinea în mîna dreaptă un furtun lung, pe care tocmai se pregătea să-l monteze unde-i era locul. Mustaţa neagră îi stătea ridicată a zîmbet.

- Te-am cules de pe stradă, şi acum faci bot, zise şeful. M-am săturat de tine. Nici măcar nu fusesei mecanic în ţară.

Şeful se şterge de ulei pe prosopul galben, care acum arăta ca dracu'. Lîngă el, negru de unsori din cap pînă-n picioare, Romeo începu să-şi arate dantura de aur.

- Nimeni n-a fost în ţară ce trebuie. Cîştigi *greencardu'* , apoi devii ce trebuie.

Din dreapta atelierului celălalt mecanic, Pamfil, zise:

- Şi chiar te-a luat în ţară poliţia ? Ce povesteai ? Zi înainte.

- De trei ori, făcu Romeo. Odată a fost înainte, la Timişoara, pentru adus de la sîrbi piese de tractor. De două ori a fost acuma', de curînd, pentru tot felul de prostii pe care le face toată lumea. În Mangalia le făcea toată lumea. Da' bătaie n-am mîncat niciodată.

Pamfil agăţă la locul lui în cui ciocanul de treizeci de livre. Îl porecliseră "monstrul".

- Mangalia e un oraş de ţigani, zise Pamfil.

- Ţigan eşti tu, zise Romeo, d'ăla urît, din Găieşti.

Pamfil lucrase multă vreme în Găieşti, unde încercase o afacere cu un service la ieşirea dinspre autostradă. Treburile nu ieşiseră cum socotise el. Acum nu se mai gîndea la asta.

- Nu am timp să va ascult pe voi, spuse şeful. Unde e Mitică ? - că am în curte un *Chevy* putred şi am nevoie de o mînă subţire la deşurubat. N-am văzut motor mai putred. Nu trece computerul prin el. L-am legat la computer de trei ori, şi nimic nu se poate citi. Fieru-i fier, l-a pălit rugina de tot.

- Era aici acu', înainte să vii. Pe bune că omu' asta e numa' pe burtă.

Cînd venea cîte un client nou cu o maşină de reparat, şeful trecea în birou şi discuta cu el. Îi arăta tabelul, făcea evaluarea preţului, discutau. Apoi venea în atelier şi le spunea la mecanici ce să lucreze. Şeful era mecanic bun, ştia ce spune. Cînd treaba se împuţea, îl chemau şi punea el mîna şi le explica ce şi cum. Acum le dăduse de lucru şi el vedea de clienţi.

- Aici sunt, şefu'.

- Unde naiba te-ai ascuns ?

- Am fost pînă în spate. Cred că iar mă ţine de la stomac mîncarea ăstora.

Mitică era galben la faţă, şi cu barba nerasă de trei zile arăta ca sculat din morţi. Părul năclăit de ulei îi cădea pe frunte.

- Eu ţi-am spus să nu mai mănînci conservele alea de peşte. Ceva nu e în regula cu chestiile astea aduse de la mexicani.

- Adevărul e că sunt ieftine. Şi n-au gust rău.

Mitică strîngea bani pentru cînd s-o întoarce. Îi spuseseră de mai multe ori că sare peste cal.

- Da' nici n-ai venit în America să stai trei luni pe budă. Hai să te pun la un *Chevy* ruginit. E treabă de trei ore.

- Da' mai avem la jafu' ăsta de *Ford Escort*. Mamă, ce seamănă ăsta cu o *Dacie*. Numa' fier şi jeg. Mai am la el vreun ceas.

Era o maşină argintie, roşie pe dedesupt. În partea dreaptă, acolo pe unde se pune bezina, ruginise zdravăn, la vedere. Umiditatea.

- Las' că trece Romeo pe aparat. Nu-l vezi că altfel face burtă ?

- Haida de, făcu Romeo.

- Îi dai toate căcaturile lu' Mitică, făcu Pamfil. El nu zice nu, că altfel nu-şi scoate nici banii de biletul de avion. Nu e cinstit.

- Lasă-l, zise Romeo, nu s-a jurat el pe ochii lu' mă-sa la Consulat că vine să facă turism în America ? Lasă-l să viziteze cît mai mult din ea, că nici neam de neamul lui n-a văzut d'astea.

- Am mai lucrat *Chevy,* zise Mitică. Am lucrat unul şi în ţară.

- Şi cît ai luat pe el ? Ai lucrat o zi şi ţi-a ieşit de-un ţoi. Cît înveţi cînd eşti plătit cît de-un tuns şi-o barbă ? Nu înveţi nimic: zici că e *Dacie* şi-l repari la noroc. Cînd eşti grăbit şI ai asta-n mînă toate arată ca *Dacia*.

Romeo învîrtea prin aer o cheie uriaşă, dintre cele cu care se demontează elemenţii de baterie. Pe mînecă i se lăţise o pată largă de ulei.

- Gata cu scandalul, făcu şeful, avem de muncă de ne spargem. Într-o oră închidem şi vreau să terminăm pe lîngă astea două şi parbrizul de la *Mazda* izbită de parapet.

- Aia e treabă de un om două ore, făcu Romeo, trăgînd cu cheia cea mare de un şurub înfundat. N-avem cum o termina patru oameni într-o juma' de oră. E o problemă de clasa a doua.

- Uite-l neamule pe omu' cu şcoală, făcu şeful.

- *Jack, anybody here ?* se auzi o voce în dreptul uşii.

- *Yeah,* făcu şeful cu un glas spart. Şeful descoperise că de cînd răspundea la numele Jack cifra de afaceri se dublase. *Let's get in my office to talk about it.*

În dreptul uşii se afla un tip de culoare, foarte înalt, cu aer de baschetbalist. Dădu din cap cu un gest şleampăt şi se întoarse către cealaltă uşă. Şeful se mai întoarse o dată să se şteargă, apoi se duse în birou. O comandă nouă.

- L-ai văzut ce buze avea, făcu Romeo. Parcă erau o coroană de palmier.

- Mitică, făcu Pamfil, ieşi tată de sub maşină că nu-s gaborii.

- Da' ce caută clienţii direct în garaj ? întrebă Mitică.

- Dacă e client vechi, o fi venind direct în garaj.

- Dom'ne, eşti de o săptămînă aici şi tot mai sari să te-ascunzi cînd vine cîte unu'.

- Lasă, că aşa e bine. Şeful a fost de treabă şi m-a primit.

- Hai sictir. Face bani pe tine.

- Tu ai fost mare comunist la viaţa ta, zise Pamfil către Romeo. Numa' d'ăstea de la sindicat bagi. Ce naiba ai venit să faci aici în New York dacă i-ai mînca pe capitalişti ?

Erau numai ei doi în atelier. Mitică se strecurase ca o umbră şi trecuse să lucreze la *Chevrolet* în spate.

- Să-ţi spun cum zic eu că e cu şefu' nostru, făcu Romeo. A sărit gardu' la austrieci înainte de '89, şi d'asta a ajuns la New York înaintea ta sau a mea. A făcut cheag muncind prostii, dup'aia a cumpărat şandramaua asta. Cum avea cineva de reparat un ştift, hai la romîni, că e ieftin. Cînd avea mult de lucru, mai angaja cîte-un ameţit d'al nostru, ştii că e plină lumea şi ştii cum ne adunăm. După aia au venit italienii la el şI i-au spus că dacă mai umblă cu preţuri de spart piaţa îi cade cărămida în cap. I-au dat tabelu', şi acu' numai merge nici la privată decît după tabel. Nu i-e frică de agenţia muncii că-l prinde cu mînă neagră, da' i-e frică de italieni că-l prind punînd mîna la comenzi ieftine. Îl plăteşte ieftin pe Mitică, un sclav vara asta, altul la anu', cui i-o da viza din cîţi trag s-o ia. Zi şi tu, aşa se ţine o afacere ?

- Romeo, eşti prost, zise Pamfil văzîndu-şi de treabă pe jumătatea lui de *Ford*. Nu-ţi mai aduci aminte cum era înainte să dai de el. Ţi-am zis cum e prin alte părţi. Eu am lucrat şase luni la o companie de *truck*-uri, şi prima dată m-au pus pereche cu o huidumă de om, unu' Vaughn, care mi-a făcut cu ochiu' şi mi-a zis: noi o să conducem mai mult de zece ore pe zi. Ştii ce se petrece cînd conduci peste timpul legal: poţi să vezi şi mititica. Şi Vaughn priza dimineaţa, pe stomacu' gol, ochii i se făceau ca de sticlă, nu mai pricepea nimica, punea monstru' de camion la optzeci de mile pe oră şi putea s-o ţie tot aşa şi patru'ş'opt de ore, dacă-l tăiai nici sînge nu curgea din el. Aici, la atelier, ştii sigur că la cinci pleci spre casă. Cînd mergeam cu Vaughn în cursa nu puteam băga mîna-n foc.

- Ura, zise şeful intrînd brusc în atelier, ne-am mai făcut cu o montare de bloc motor. Iar s-a şters o maşină de parapet şi i-au căzut toate maţele. Iar e mai ieftin s-o facă la noi. Mîine oraru' e plin, da' trecem la ea joi. Ar trebui s-o dăm gata în cîteva ceasuri, că suntem o armată.

- Cînd putem pleca ? făcu Romeo.

- Cînd terminaţi *Fordul* ăsta.

Jumătate din piese erau pe jos, într-o dezordine totală. Bateria nu era încă gata. Agăţat la semiînălţime în macaraua hidraulică, *Fordul* argintiu arăta ca judecat de Vlad Ţepeş.

- Păi e gata.

- Taci şi dă la cheie, făcu Pamfil. Te-a căcat lenea.

Pamfil avea pe obraz o cicatrice de la un fier care-l tăiase la obraz mai demult. Mîinile lui erau negre pînă la cot, iar mînecile suflecate erau pătate abundent. Pe sub salopeta albastră se ţtea un tricou negru cu scris portocaliu: *Go Pistons*.

- Ce faci acolo, şefu' ? se uită Romeo la el.

- Mă joc, zise şeful scoţînd din nişa din perete eprubetele şi substanţele.

- Să-l chem şi pe Mitică, să vadă şi el cum dai în mintea copiilor ?

- Vedeţi-vă de ale voastre, zise şeful cu un aer sărit de pe fix.

- La ce lucrezi acum ?

- Mă gîndesc tot la chestia aia cu cherosenul îmbogăţit.

- O să-l distilezi pînă o să scoţi din el apă, rîse Romeo mînzeşte.

- O să îmbunătăţească mult performanţele motoarelor, zise şeful fără să-i tresară un muşchi pe obraz. Cu bujiile potrivite o să dea lovitura de graţie OPEC şi şeicilor petrolului. O să fie soluţia care scoate America din ruşinea asta cu benzina.

- Păi dacă dai drumul acum la pompă o să-i ia cîteva ceasuri, zise Pamfil de sub *Ford*. Nu vrei acasă, nu ţi-e foame ?

- Mai pot sta cîteva ceasuri. Vreau neapărat să încerc reacţia asta.

- Da' tu crezi că urîţii ăia de la *General Motors* sau de la *Ford* nu

- s-au gîndit la aşa ceva ? Nu crezi că toate laboratoarele lor de cercetare duduie ca să facă ce faci tu ?

- N-au idee cum.

- Şi de ce tu ştii ? făcu Romeo, aruncînd către tavan cheia franceză.

- Pentru că ştiu. Mai ţii minte motorul ăla de *jeep* al etiopianului care lucrează la magazinul cu supe ? În atelierul italienilor l-au dat ireparabil.

- Şi nu era aşa ? zise iar Romeo, lăsînd la soare dantura aurie.

- He, făcu şeful, îndreptîndu-se către masa din colţ.

Ridică husa şi scoase la lumină un ansamblu parcă dezafectat de fiare foarte roşii de rugină. Trebuie să vezi aşa ceva ca să crezi că există.

Era conectat la o baterie *Die Hard* nouă.

- Ireparabil, făcu şeful. Uite aici mîna lu' Edison. L-am lucrat ieri noapte.

Şi îi dădu o dată contact. Nu se mişcă nimic, în afară de un gîjîit adînc.

- Hai cu tata, spuse şeful.

La a doua cheie motorul mai scîrţîi o dată, apoi începu să duduie ca o maşină de tuns iarba.

- Vezi, mă Romeo ? zise şeful. Mă pricep să ţin un atelier în New York care te plăteşte şi pe tine. Mă pricep să repar orice din fier. Iar acum o să fac şi cherosenu' cherosenului, ăla care o să dea un randament atît de ridicat d-o să ţi se scoale numa' cînd o să-l miroşi.

Se uită către el şi fu mulţumit să vadă uimirea pe faţa lui.

- Hai, dom'ne, cu *Fordu'* ăla, mîrîi şeful. Am nevoie de linişte.

respiro©2000 All rights reserved.
••• design: SGFXstudio •••